

Βόλος Μάρτιος 2019 Του Σεραφεΐμ Αθανασίου

«Αστυνομικά ισχύοντα σε παλαιότερες εποχές »

Απίστευτα τα όσα συνέβαιναν, μέσα στο Σώμα της Χωροφυλακής, σε όχι και τόσο μακρινές εποχές και, τα σημερινά όργανα, όταν ακούνε τα όσα τότε ίσχυαν, άλλα γελούν και άλλα κάνουν το σταυρό τους.

Την 2 Φεβρουαρίου 2019 ο κ.Σάκης Παντελίδης μας επισκέφτηκε στο σπίτι μας ,στο Βόλο, για να δει τη δασκάλα του, τη Φωτούλα, ύστερα από 55 χρόνια που είχε να την δει.

Θα μου επιτραπεί να αναφερθώ στο χθες παρά του ότι κάποια στοιχεία έχω και άλλοτε γράφει.

Και θα τα γράψω όπως μου έρχονται στο νου, χωρίς δηλαδή να κρατήσω χρονολογική σειρά

γεγονότων.

Το Μανδράκι της Ρόδου, ένα από τα πολυσύχναστα κέντρα της εποχής εκείνης (1947- 1960),ιδιαίτερα τις απογευματινές ώρες στα Σαββατοκύριακα όταν τα εμπορικά καταστήματα και λοιπές επιχειρήσεις ήταν κλειστά και ο εργαζόμενος κόσμος, με τις οικογένειές τους, πήγαιναν βόλτα στην παραλία. Τότε οι καταστηματάρχες (καφενεία, ζαχαροπλαστεία και εστιατόρια , με τραπέζια και καρέκλες τους, « έπιαναν» όλο σχεδόν το δρόμο μέχρι τις 11 το βράδυ επειδή-τότε- μόνο ποδηλατάκια πολύ μικρών παιδιών κυκλοφορούσαν. Τη φωτογραφία, συγγνώμη, την «έκλεψα» από τα γκούγκλ , με τη βοήθεια του ηλεκτρονικού μου υπολογιστή.

Συγχώρεσε με λοιπόν, φίλε αναγνώστη, γι' αυτή την «ακαταστασία» χρονολογικής σειράς τοποθέτησης γεγονότων, ιδιαίτερα όταν είσαι νέος στην ηλικία επειδή «Αυτού που είσαι ήμουνα και εδώ που είμαι θάρθεις» και το εύχομαι ολόψυχα.

Αυστηροί οι κανονισμοί Χωροφυλακής και τα όργανα τάξεως μέχρι και το βαθμό του Ενωμοτάρχη, τις περισσότερες ώρες του 24ώρου , και σε πολλές υπηρεσίες, μέσα στα αστυνομικά καταστήματα

τις περνούσαν, χωρίς να γίνεται λόγος, για ανθρώπινα δικαιώματα, που ήταν τελείως άγνωστα.

Φορούσαμε τη στολή μας και με αυτή, μέρα- νύχτα, γυρίζαμε, είτε σε διατεταγμένη υπηρεσία βρισκόμαστε, είτε και εκτός αυτής.

Ακόμη και οι έγγαμοι/όταν επετράπη ο γάμος που έμειναν σπίτι τους/για να φορέσουν πολιτική περιβολή έπρεπε να πάρουν άδεια από τον αστυνόμο τους.

Θυμάμαι ως έγγαμος ενωμοτάρχης ευρισκόμενος με την οικογένειά μου σε κάποιο ζαχαροπλαστείο, στο Μανδράκι της Ρόδου (χώρος συγκέντρωσης πολιτών, ιδιαίτερα απογεύματα Σαββατοκύριακων), φορώντας πολιτική περιβολή, με είδε ο αστυνόμος μου.

Την επομένη μου ζήτησε την απολογία με το αιτιολογικό «γιατί, άνευ της δικής του έγκρισης, φόρεσα πολιτική ενδυμασία». Του απάντησα εγγράφως και εκείνος/ καλή του ώρα αν είναι ζωντανός/ ανάλογα με «περιποιήθηκε».

Δεν ήταν κακοί οι Αξιωματικοί και ελάχιστοι ήταν εκείνοι που «έξυναν» τα νύχια τους για να τιμωρήσουν τους υφισταμένους τους.

Κανονισμούς πειθαρχίας εφάρμοζαν είχαν όμως και το νου τους, στις διαδοχικές τους σημειώσεις.

Στο πως δηλαδή θα τον έκρινε ο πιο πάνω από αυτόν Διοικητής του και αν εκείνου δεν άρεσε ο τρόπος διοικήσεώς του και κάτι πήγαινε «στραβά» αντί βαθμολογική καριέρα μια που, ο ατομικός του φάκελος, θα ήταν γεμάτος παρατηρήσεις και δεν ξέρω εγώ τι άλλο μπορούσε να γράψει ο πιο πάνω από αυτόν " τζαναμπέτης" και αυτό κανένας Αξιωματικός, δεν το ήθελε.

Ότι λοιπόν έλεγαν οι κανονισμοί και οι όποιες διαταγές που, καμιά φορά, ήταν περισσότερο αυστηρές από τους Κανονισμούς, αυτών το «γράμμα» εφάρμοζαν.

Και σε εκείνες τις απαγορεύσεις με τα ένα σωρό : «μη το ένα» και «μη το άλλο», είχαν πλέον συνηθίσει ιδιαίτερα τα απλά όργανα και σε κάθε εντολή ανωτέρου έλεγαν συνεχώς «μάλιστα» ακόμη και αν, αυτό το «μάλιστα», λεγόταν καθ ην στιγμή, εκείνο το όργανο, επέστρεφε κατάκοπο από άλλη διατεταγμένη υπηρεσία και μπορούσε αμέσως να διαταχθεί να εκτελέσει κάποια επείγουσα " καινούργια" την οποία ανελάμβανε με στρατιωτικό χαιρετισμό λέγοντας και το συνηθισμένο πλέον " μάλιστα κύριε τάδε".

Όμως οι αυστηροί Κανονισμοί και οι αυστηρές διαταγές, με

τα τόσα «ΜΗ» τους που εδώ έτσι για την ιστορία καταχωρώ μερικά, περισσότερο "έδεναν" με φίλια τους χωροφύλακες. Αυστηρή απαγόρευση γάμου χωροφυλάκων και υπαξιωματικών και σε περίπτωση μη συμμόρφωσής τους ακολουθούσε η άμεση απόταξη του οργάνου πλέον παραπομπή του στο Στρατοδικείο επειδή την παράβαση κανονισμού, ακολουθούσε και ποινική ευθύνη.

Απαγόρευση πολιτικής περιβολής άνευ αδείας του προϊσταμένου του. Απαγόρευση στο να κάθεται το απλό όργανο μέχρι και τον βαθμό του Ενωμοτάρχη σε κάποιο κέντρο στο οποίο την ώρα κείνη συνέπιπτε να κάθεται ο προϊστάμενος ή κάποιος άλλος Αξιωματικός της Αστυνομίας.

Απαγόρευση στο να συχνάζει το όργανο ενός τμήματος στην περιφέρεια άλλου τμήματος της αυτής πόλεως. Απαγόρευση στους εγγάμους υπαξιωματικούς και χωροφύλακες (όταν επετράπη ο γάμος) να ενοικιάζουν σπίτια για τις οικογένειές τους στην περιφέρεια άλλου τμήματος τάξεως και της αυτής Πόλεως.

Υποχρεωτικός ο ύπνος των αγάμων υπαξιωματικών και χωροφυλάκων στο τμήμα που υπηρετούσαν. Υποχρεωτική επιστροφή στο τμήμα από την έξοδο, των εκτός υπηρεσίας αγάμων, μέχρι και την 23ην ώρα. Και με μία εδώ υποσημείωση: Ζητούσαν την επιστροφή μας στο τμήμα για ύπνο την 23ην ώρα, επειδή την ώρα κείνη και οι τελευταίοι πολίτες γύριζαν στα σπίτια τους γιατί με αστυνομική διάταξη έκλειναν εστιατόρια, καφενεία και ότι άλλο κέντρο λειτουργούσε στην όποια πόλη, οπότε αναγκαστικά όλοι στα σπίτια τους επέστρεφαν.

Βλέπετε-οι τότε-δεν ήταν σαν τους σημερινούς «εξωγήινους» μεγάλους και ιδιαίτερα μικρούς που δεν γνωρίζουν τι θα πει ανάπαυση, τι θα πει ξεκούραση, τι θα πει ύπνος, τι θα πει θαλπωρή σπιτιού, γι' αυτό και πάμε από το κακό στο χειρότερο.

Υποχρεωτική η παρουσία των εκτός υπηρεσίας ανδρών στο καθημερινό προσκλητήριο που γινόταν περίπου στις 7 το απόγευμα.

Υποχρεωτική επίσης η σίτιση των αγάμων στο εστιατόριο των τμημάτων. Αυτές και χίλιες δυο άλλες αυστηρές απαγορεύσεις είχαν ως αποτέλεσμα οι μεταξύ τους συνάδελφοι και με τις τόσες ώρες που βρισκόντουσαν μαζί σε θαλάμους, υποχρεωτικό εστιατόριο, καφενείο-αν διέθετε τέτοιο η υπηρεσία--σε γραφεία, μέτρα τάξεως σε εθνικές ή άλλες

τοπικές γιορτές του τόπου που υπηρετούσαν.

Αυτές λοιπόν οι συχνές και μαζί παρουσίες των οργάνων είχαν ως αποτέλεσμα να συνδεθούν με δυνατή αγνή φιλία που κρατούσε και κρατά χρόνια μεταξύ των ιδίων και των οικογενειών τους.

Και δικαιολογημένα συνδέθηκαν με εκείνη τη φιλία επειδή αντάμα και κοντά δούλευαν, έτρωγαν, κοιμόντουσαν, μάλωναν, έπαιζαν, διασκέδαζαν, γέλαγαν, έκλαιγαν και χωρίς υπερβολή μοιραζόντουσαν τα δικά τους δυσάρεστα ή ευχάριστα μυστικά τους.

Αυστηροί οι κανονισμοί και αυστηρά τα πολλά τους «ΜΗ», όμως πρέπει να πω και του « στραβού το δίκιο». Εκείνοι οι Κανονισμοί και οι όποιες άνωθεν διαταγές έγγραφες ή προφορικές τα καλύτερα αποτελέσματα κατάφερναν και, η όποια προσφορά υπηρεσιών, απέδιδε καρπούς.

Τα καρποφόρα όμως δένδρα και εν προκειμένω η τότε αγαπημένη για μένα και για πολλούς άλλους συναδέλφους μου Χωροφυλακή, που ως φτωχά παιδιά, μας ένδυσε και για πολλά χρόνια μας τάισε και, η τώρα Ελληνική Αστυνομία, μια που πρόσφεραν και με τόσους κινδύνους ιδιαίτερα τώρα προσφέρουν υπηρεσιακούς καρπούς, χρειάζοντουσαν και χρειάζονται ανάλογη περιποίηση την οποία ποτέ, τονίζω δυστυχώς ποτέ, δεν είχαν, ούτε τότε, ούτε και τώρα.

Θυμάμαι επί των δικών μου ημερών από αρμόδιο υπουργό και σε ερώτηση πολιτικού προσώπου στο να δοθεί κάποιο επίδομα και παράλληλα να μεριμνήσει για την ένταξη των αστυνομικών οργάνων στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, εκείνος ο Υπουργός, με τη χαρακτηριστική του φωνή, είχε πει :

-Επίδομα δεν πρόκειται να δώσει σε «ανειδίκευτους εργάτες» και η υπηρεσία του αστυνομικού «δεν ανήκει στα βαρέα επαγγέλματα» .

«Ανειδίκευτους εργάτες» μας ονόμαζε ο κύριος Υπουργός με τη χαρακτηριστική του φωνή χωρίς να εξαιρεί ούτε και τον Αρχηγό Χωροφυλακής γιατί και εκείνος «φύλακας χώρου» λογιζόταν, Χωροφύλακας ήταν και μάλιστα ευρύτερου και υπεύθυνου Πανελλαδικού Χώρου, όμως λογιζόταν «ανειδίκευτος εργάτης» που και εκείνος, ο εργάτης εννοώ, πολλά και ίσως πιο σπουδαιότερα πρόσφερε και προσφέρει από κάποιους «καλοπερασάκηδες» που δεν ξέρουν τι είναι το τσαπί, ο κασμάς, το μυστρί ή το φτυάρι.

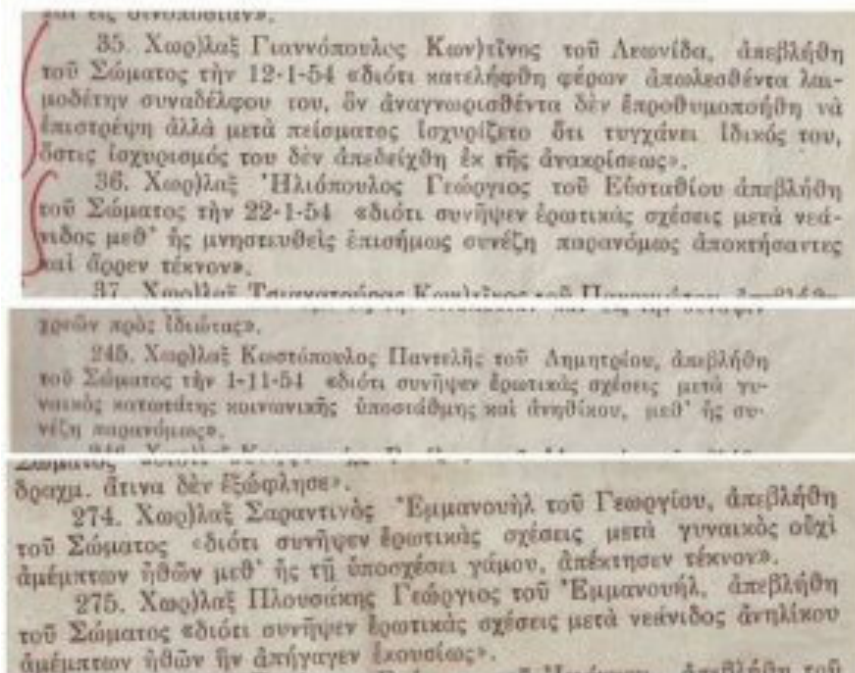
Χιλιάδες οι-τότε- πικραμένοι συνάδελφοι, όπως βέβαια είναι και οι σημερινοί τους οποίους, στέλνουν μεν στους δρόμους, φορώντας Σπαρτιάτικες Ασπίδες, αντί όμως Κρατικών

επιδομάτων παρουσιάζονται μερικοί κυνηγοί κεφαλών προσφέροντάς τους ως δώρο «ακίνδυνες πυγολαμπίδες», έτσι περίπου κάποιοι αρμόδιοι ονόμασαν τις Μολότοφ που καίνε και λαμπαδιάζουν όχι μόνο τους « ανειδίκευτους εργάτες» αλλά και ότι άλλο συναντήσουν στο «αθώο» πέρασμά τους.

Και αυτοί επαναλαμβάνω «ανειδίκευτοι» που συνεχώς φορούν ασπίδες προστασίας για να μη λαμπαδιάσουν από τις «αθώες πυγολαμπίδες» συχνά- πικνά τους βλέπουμε να τους μεταφέρουν οριζόντιους σε τόπο χλοερό επειδή « τόλμησαν» να « ενοχλήσουν» τα όποια κοινωνικά και επικίνδυνα κατακάθια τότε που αυτά τα κατακάθια καίνε, σκοτώνουν, πνίγουν ή συνοδεύουν το θάνατο σε δικαίους και αδίκους.

Εκατοντάδες τα όργανα που εκδιώχθηκαν από το Σώμα που αγαπούσαν και τούτο επειδή είχαν τολμήσει, να γνωριστούν

και να
συνδεθούν
με κάποια
γυναίκα και
να την

Σε περίπτωση παραπτώματος, ιδιαίτερα αν τολμούσες και γνωρίζουσα με γυναίκα, με τίποτα δεν γλίτωνες από τις δαγκάνες του Κανονισμού πειθαρχίας, της Χωροφυλακής..

παντρευτούν ή μετ ‘ αυτής να διατηρήσουν κάποια σχέση. Σφήγκες οι συνάδελφοι παραβάτες του Κανονισμού αλλά όσο και να ήθελαν να μένουν στο απυρόβλητο, αν το μυστικό τους διέρρεε , τίποτα δεν τους έσωζε.

Συνερχόταν άμέσως το πειθαρχικό συμβούλιο και με απόφασή του τον έστελνε σπίτι τους.

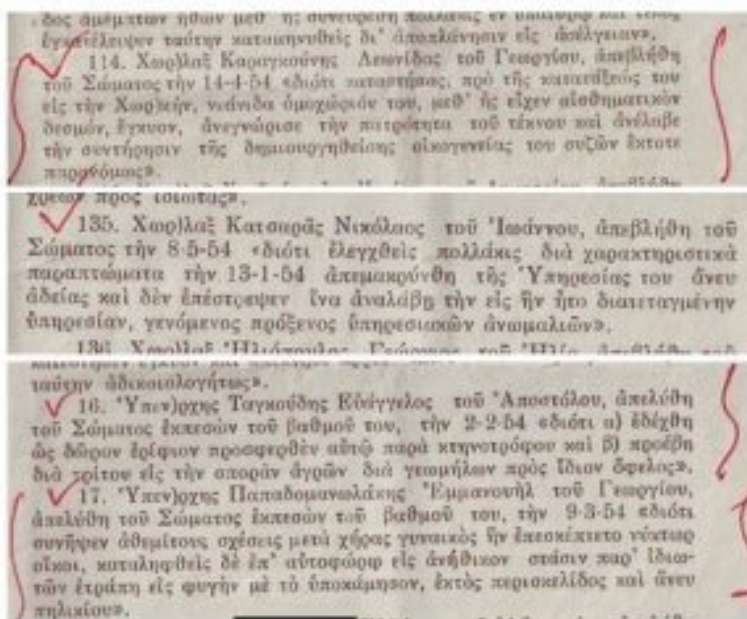
Επισυνάπτω κάποια κιτρινωμένα ιστορικά χαρτάκια και δείτε το έγκλημα πού διέπραξαν ακόμη και δικοί μου φίλοι.

Στην ίδια μοίρα βρισκόμουν και εγώ αλλά με την προσοχή μου, στο να μη κοινολογηθεί ο «παράνομος», για την υπηρεσία, γάμος μου, γλίτωσα την αποπομπή μου και τούτο γιατί το 1954, με Νόμο του υπουργού δημόσιας τάξης Πausανία Λυκουρέζου (Πατέρα του γνωστού Δικηγόρου Αθηνών) αναγνωρίστηκαν οι γάμοι χιλιάδων ανδρών Χωροφυλακής.

Πολλοί χωροφύλακες, χιλιάδες θα έλεγα, και ενώ δεν επιτρεπόταν ο γάμος παρέμειναν άγαμοι και από τη Χωροφυλακή, ύστερα από 25 ή και 30 χρόνια υπηρεσίας, έφυγαν με λευκά μαλλιά, χωρίς οικογένεια και με ένα δικαιολογημένο παράπονο, γιατί τόση αυστηρότητα.

Αυτοί λοιπόν οι «ανειδίκευτοι» εργάτες», όπως τους ονόμαζε ο κ. Υπουργός και δεν ήθελε να τους δώσει ένα

μικρό από πενταροδεκάρες επίδομα και οι οποίοι δεν είχαν δικαιώματα και λογιζόντουσαν "πουλημένα κορμιά", (θυμάμαι

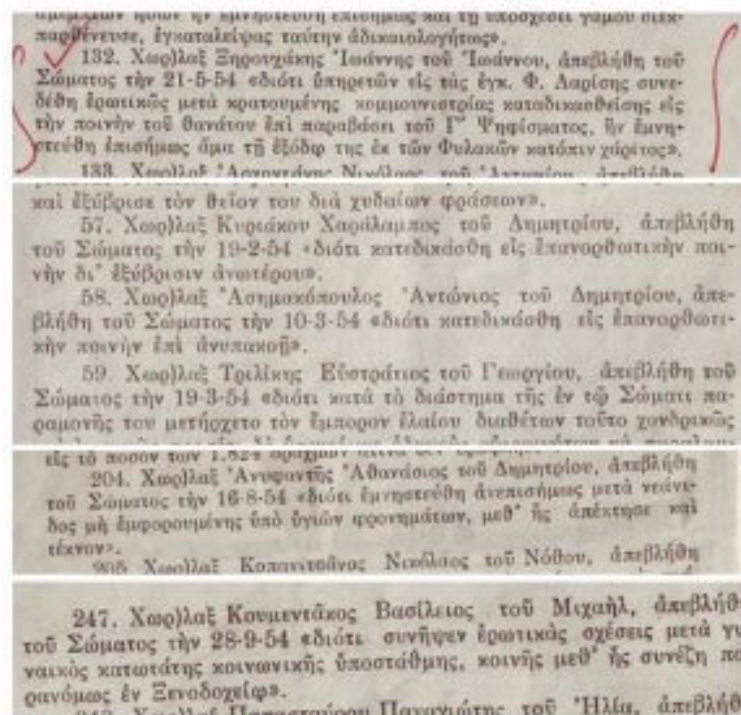

Άμεση συγκρότηση πειθαρχικού συμβουλίου.

δυστυχώς και αυτόν τον χαρακτηρισμό) που όμως ήταν και είναι εργάτες του μόχθου, εκτελώντας την υπηρεσία τους γεμάτη κινδύνους επέστρεφαν πάλι στο τμήμα επειδή δεν είχαν δική τους οικογένεια. Επέστρεφαν και κουρασμένοι όπως ήταν ξάπλωναν στο κρεβάτι τους χωρίς να

μπορούν να ρίξουν και λίγο ζεστό νερό στο ιδρωμένο τους σώμα.

Θυμάμαι εκεί στη Ρόδο που εγώ για χρόνια υπηρετούσα δυο φορές την εβδομάδα ζέσταιναν τα κοινά λουτρά (ντουζ) και για ορισμένες απογευματινές ώρες στα οποία άνω των 100 ατόμων και από όλες τις διασκορπισμένες στην πόλη αστυνομικές υπηρεσίες έκαναν μπάνιο συνάδελφοι

Συνδέθηκες με γυναίκα, πήγαινε σπίτι σου.

ανεξαρτήτως βαθμού ακόμη και έγγαμοι επειδή τότε τα σπίτια δεν είχαν τα όσα υγιεινά καλούδια έχουν σήμερα.

Χωρίς λοιπόν οικογένεια και χωρίς τις όποιες χαρές ή λύπες απορρέουν από α υ τ ή περνούσαν οι μέρες, οι μήνες, ο χρόνος, τα χρόνια και έφυγες από το Σώμα της

Χωροφυλακής με λευκά μαλλιά και με ένα ψυχολογικό πόνο στο στήθος και συνεχές ερώτημα, γιατί???

Θυμάμαι και επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε ένα συγκλονιστικό γεγονός .

Καλός και αγαπητός μας συνάδελφος, ένας σοβαρός και ολιγόλογος άνθρωπος, γεμάτος καλοσύνη και υπηρεσιακή θα έλεγα σοφία που εμείς οι νεώτεροι στην ηλικία τον βλέπαμε σαν πατέρα μας εκεί στη Ρόδο, υπέβαλε αίτηση αποστρατείας.

Μας συγκέντρωσε ο Αστυνόμος μας και χωρίς την παρουσία του ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, έτσι λεγόταν ο χωροφύλακας, μας έδωσε λίγα χρήματα και μας είπε να ετοιμάσουμε, στο καφενείο της υπηρεσίας, μια μικρή γιορτή για τον συνάδελφο που έφευγε. Πρόθυμοι όλοι μας ,βάλαμε και εμείς λίγα χρήματα και το βράδυ της ίδιας μέρας βρεθήκαμε συγκεντρωμένοι στο καφενείο.

Υπέροχος ο Αστυνόμος μας Μοίραρχος Σκορδέλλης Νικόλαος του είπε τόσα καλά και συγκινητικά λόγια που χωρίς υπερβολή όλοι μας βουρκώσαμε. Θέλησε να πει κάτι και ο ολιγόλογος και ολιγογράμματος Αναστασίου, σηκώθηκε από τη θέση του και με παλλόμενη φωνή είπε περίπου.

27 Ολόκληρα
χρόνια
υπηρετώ στη
Χωροφυλακή
και σε όλο αυτό
το διάστημα σε
συγγενείς και
φίλους, όταν
έστελνα
γράμματα, στο
φάκελο
έγραφα
"αποστολεύς
Χωρ/λαξ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ".
Δεν άξιζα
τίποτε, για την
όποια
προσφορά μου
στο Σώμα, να

μου δώσει η υπηρεσία μου μια, έστω μια, σαρδέλα και εννοούσε ένα βαθμό πιο πάνω από τον χωροφύλακα.

Προσέχω τα ξένα παιδάκια και τα αγαπώ σαν δικά μου, δεν ήμουν ικανός να δημιουργήσω και δική μου οικογένεια και να έχω δικά μου παιδιά. Τώρα φεύγω μόνος και έρημος, δεν έχω που να πάω και που. να κατασταλάξω.

Σκέπτομαι το χωριό μου, με ζητούν και τα αδέρφια μου που είναι έγγαμα, άραγε με θέλουν επειδή με αγαπούν ή γιατί αποβλέπουν στη δική μου μικρή σύνταξη.

Και τόσα χρόνια που υπηρετώ σε αστυνομικά τμήματα και μέσα εκεί κοιμόμουν αν ενοικιάσω εδώ στη Ρόδο κανένα σπίτι και μείνω σας παρακαλώ επειδή δεν έχω που να πάω μη με διώξετε αν κάθε μέρα έρχομαι εδώ να σας βλέπω. Είπε περίπου αυτά τα λόγια, έβαλε τα κλάματα και δεν ήταν μόνος του.

Κλαίγαμε όλοι μας και περισσότερο ο Αστυνόμος μας. Όμως εκείνος ο καλός συνάδελφος είχε και συνέχεια, γιατί σε λίγες μέρες τον αποχαιρέτησαμε και μέχρι το Καράβι τον ανεβάσαμε γιατί πήγαινε στο χωριό του, κάπου στην Εύβοια. Με παράκληση ενός αδελφού του εγκαταστάθηκε στο σπίτι που και εκείνος ζούσε με την οικογένειά του. Όμως ο

συνταξιούχος χωροφύλακας είχε και ένα άλλο έγγαμο αδελφό που τον ήθελε σπίτι του, ο προηγούμενος όμως δεν τον άφηνε να φύγει και τα δυο έγγαμα αδέρφια κάποια μέρα μάλωσαν, έκοψαν την καλημέρα τους με αποτέλεσμα να γέλα όλο το χωριό. Είδε και από είδε ο καλός μας συνάδελφος και επέστρεψε στη Ρόδο.

Με παράπονο μας έλεγε ότι τα αδέρφια του δεν ήθελαν εκείνον αλλά το « Ντάκα, ντούκα , ντάκα, ντούκα» που κάθε μήνα έφερνε ο ταχυδρόμος στα χέρια του και εννοούσε, τη σύνταξή του. Του βρήκαμε σπίτι και ησύχασε το κεφαλάκι του ενώ εμείς ως νεότεροι συνάδελφοι πολλά ωφεληθήκαμε από το συνετό εκείνο άνθρωπο.

Πριν χρόνια ο καλός μας φίλος έφυγε από τη ζωή και με το μεγαλύτερο παράπονο επειδή η υπηρεσία του δεν τον άφησε να φτιάξει δική του οικογένεια και να αγκαλιάσει, όπως μας έλεγε, δικά του μικρά αγγελούδια.

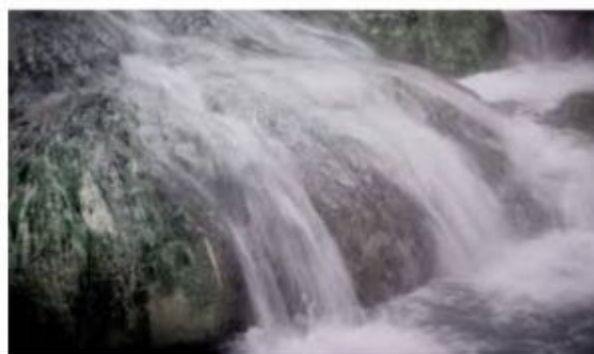
Σε συνεστιάσεις οικογενειών Αξιωματικών, απαγορευόταν (αυτό συνέβη σε Διοίκηση Χωροφυλακής που και εγώ υπηρετούσα) να παρευρίσκονται άγαμοι οπλίτες , ακόμη και έγγαμοι με τις οικογένειές τους μέχρι και το βαθμό του Ανθυπασπιστού, συμπεριλαμβανομένου.

Εγώ τότε ως Ανθυπασπιστής μου είχαν αναθέσει την Διοίκηση ενός εκ των τεσσάρων(4) Αστυνομικών Τμημάτων Τάξεως, μεγάλης σε πληθυσμό πόλεως και συγκεκριμένα της πόλεως Βόλου.

Όμως με την εκπαιδευτικό σύζυγό μου, Διευθύντρια Σχολείου δεν επέτρεψαν να συμμετάσχουμε(όπως δεν επέτρεψαν και σε άλλες περίπου δέκα οικογένειες Ανθυπασπιστών της ίδιας πόλεως) στη συνεστίαση οικογενειών Αξιωματικών Χωροφυλακής της αυτής πόλεως.

Και δεν επέτρεψαν τη συμμετοχή μας γιατί, ίσως, οι φέροντες βαθμό Χωροφύλακα, Υπενωμοτάρχη, Ενωμοτάρχη και Ανθυπασπιστού δεν γνώριζαν, δεν γνωρίζαμε, πώς να κρατήσουμε αριστοκρατικά το μαχαιροπίρουνό μας.

Για να διοικήσουμε όμως, όπως εγώ ,Αστυνομικό τμήμα και με διαταγή Αρχηγείου, μας θεωρούσαν κατάλληλους.

Τα πιο ιαματικά νερά είναι εκείνα των
Θερμοπηλών. Ρευματισμοί και άλλοι ανυπόφοροι
πόνοι πάνε ...περίπατο.

Δεν τα έχω με τους Αξιωματικούς, διοικητές υπηρεσιών αλλά καυτηριάζω κάποιους που πέρασαν από το υπέροχο

αυτό Σώμα της Χωροφυλακής και με τον εγωισμό που τους διέκρινε, άφησαν μια δυσάρεστη ανάμνηση.

Γιατί κανένας Κανονισμός και σε κανένα άρθρο ή εδάφιο αυτού δεν ξεχώριζε «στέρφα» από «γαλάρια» και εννοώ πουθενά δεν υπήρχε απαγόρευση συμμετοχής σε μια χαλαρή συγκέντρωση καλύτερης γνωριμίας. Μερικοί , όμως, το «έπαιζαν» Σουλτάνοι και αυτό είναι όλο.

Απαγόρευση ιδιόκτητης στέγης. Θυμάμαι το έτος 1968 με διαταγή του Αρχηγού πολλοί συνάδελφοι, επειδή εκεί που υπηρετούσαν είχαν δικό τους σπίτι ή στο όνομα της συζύγου αυτών «ξε-σπιτώθηκαν» και με δικές τους ή του Δημοσίου Δαπάνες πήγαν να στήσουν αλλού το κονάκι τους και με κλάματα των παιδιών τους που άφηναν γνωστούς δασκάλους και φίλους συμμαθητές.

Και ένα πολύ χαριτωμένο, αν θεωρηθεί ως αστείο.

Λόγοι εντοπιότητας ο Κανονισμός απαγόρευε να υπηρετήσεις στην επαρχία που υπαγόταν το χωριό σου. Συνάδελφος και φίλος μου, για χρόνια υπηρετούσε στο Φυλάκιο Χωροφυλακής Θερμοπυλών που υπαγόταν στην επαρχία Λοκρίδας το δε χωριό, που εκείνος γεννήθηκε, ήταν κοντά στα Λουτρά , όμως υπαγόταν στην επαρχία Φθιώτιδας. Κάθε μέρα ήταν σπίτι του στο οποίο και εγώ με τον προϊστάμενο μου Μοίραρχο Αλεξόπουλο Κωνσταντίνο (αργότερα υπαρχηγό Χωροφυλακής) έναν υπέροχο άνθρωπο, που υπηρετούσαμε στη Λαμία, είχαμε φιλοξενηθεί τρώγοντας και κάτι όμορφες πίτες και γαρδούμπες, που έψηνε η μάνα του φίλου μου τις οποίες τώρα θυμάμαι και τρέχουν τα ...σάλια μου.

Έτρωγε τα μεσημέρια σπίτι του, κοιμόταν τα βράδια σπίτι του

Ω ξειν' , αγγέλειν Λακεδαιμονίους, ότι τήδε κείμεθα ,τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι.

και το πρωί της άλλης μέρας φρέσκος , φρέσκος κουβέντιαζε με το Βασιλιά Λεωνίδα που και εκείνος, ο Έρωας, συνεχίζει και τώρα όρθιος, άυπνος και ξεβράκωτος (άκου ολόκληρος Βασιλιάς ξεβράκωτος) να φυλάει Θερμοπύλες.

Στους εγγάμους
Ενωμοτάρχες και

Ανθυπασπιστές δεν επιτρεπόταν η εισαγωγή τους στη Σχολή Ανθυπομοιράρχων.

Για παράδειγμα σε μένα, έχοντας βαθμό Ανθυπασπιστού και μετά την αποφοίτησή μου από το εξατάξιο Νυκτερινό Βενετόκλειο Γυμνάσιο Ρόδου(στο οποίο άρχισα τη φοίτησή μου από την Α΄ τάξη ως χωροφύλακας) και με πολλές αγωνίες και προσπάθειες, λόγω υπηρεσιακών μου υποχρεώσεων, δεν μου επέτρεψαν να υποστώ τη δοκιμασία των εξετάσεων εισαγωγής μου και στη Σχολή Ανθυπομοιράρχων με το αιτιολογικό ότι ήμουν αέγγαμος.

Και δεν ήμουν μόνο εγώ σε αυτή τη μοίρα που κατάφωρα αδίκησαν οι Κανονισμοί. Ήταν και άλλοι συνάδελφοί μου που την ίδια δική μου πίκρα ένιωσαν και εκείνοι.

Είχαν, είχαμε, όλα τα τυπικά και ουσιαστικά (όπως τα ήθελαν) προσόντα, όμως ο γάμος απέτρεψε την περαιτέρω πρόοδο μας.

Ας είναι: δικός μας ο γάμος δικό μας και το φαρμάκι παραμένει όμως δικαιολογημένο το ερώτημα .Γιατί????.

Αυστηροί και σε πολλές περιπτώσεις άδικοι οι Κανονισμοί όπως και οι έγγραφες ή προφορικές διαταγές των εκάστοτε Διοικητών Τμημάτων ή Μεγαλυτέρων Υπηρεσιών. Όμως, η οικογένεια της Χωροφυλακής, χωρίς γογγυσμούς, θυμούς και πείσματα μικρότερων συναδέλφων στα όσα οι μεγαλύτεροι έλεγαν και εκείνοι υπάκουαν.

Είχαν πλέον συνηθίσει στον τρόπο ζωής και λειτουργίας των αστυνομικών υπηρεσιών και απέδιδαν έργο παρά την στέρηση πολλών δικών τους ελευθεριών και λοιπών αδικιών..

Σήμερα τα, με αγώνες, αποκτηθέντα από συναδέλφους (ελευθερία λόγου, κινήσεων αλλά και ως κόρη οφθαλμού φυλασσομένων «προσωπικών τους δεδομένων») ουδεμία σχέση έχουν με τα τότε αυστηρά δικά μας απαγορευτικά στα οποία δεν μπορούσαμε να αρθρώσουμε λέξη αντίρρησης, όποια και αν ήταν εκείνα που οι ανώτεροί μας, πρόσταζαν.

Δυστυχώς αυτές ανθρώπινες ελευθερίες που έχουν αποκτήσει οι σημερινοί συνάδελφοι μπορώ να πω ότι δεν τις χαίρονται όσο θα έπρεπε και τούτο γιατί οι τωρινοί κίνδυνοι κατά της ζωής αυτών έχουν πολλαπλασιαστεί, από τους τότε δικούς μας.

Και εμείς περάσαμε κινδύνους και οι δρόμοι μας δεν ήταν στρωμένοι με μυρτιές όμως, παρά τα όσα περνούσαμε, υπήρχαν και στιγμές χαλάρωσης ενώ σήμερα, παρά την όποια καλύτερη διαβίωση οι κίνδυνοι που περιτριγυρίζουν τη ζωή αυτών των παιδιών, με την πολλαπλάσια εγκληματικότητα στην οποία, εκ

καθήκοντος είναι υποχρεωμένα να παρεμβαίνουν, έχουν κατακόρυφα αυξηθεί.

Ως προς τις ελευθερίες τους, αυτές πρέπει να τις προσέξουν και να τις διαφυλάξουν ως κόρη οφθαλμού. Και επειδή υπηρετούν σε ένα Σώμα που μόνο ΕΥΤΑΞΙΑ προσφέρει και γι' αυτή θυσιάζονται , επιβάλλεται να διατηρήσουν σε καλό βαθμό αυτά που με κόπους απόκτησαν. Και ,προς Θεού, ποτέ και για κανένα λόγο: ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΛΕΤΨΕΙ Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ του μικρότερου προς τον μεγαλύτερο συνάδελφο και όχι μόνο σε βαθμό ιεραρχίας αλλά και στην ηλικία , μεταξύ συναδέλφων.

Ως πολίτης και πρώην συνάδελφος αυτών των οργάνων της τάξεως λατρεύω και αγαπώ την Ελληνική Αστυνομία και με μια ιδιαίτερη αδυναμία στις ομάδες ΔΙ.ΑΣ, Τροχονόμους και συναδέλφους που είναι επιφορτισμένοι στην εξιχνίαση εγκλημάτων και ιδιαίτερα εμπόρων ναρκωτικών επειδή αυτές οι ομάδες βρίσκονται συνεχώς, ανάμεσα σε πολλαπλούς κινδύνους.Εύχομαι και προσεύχομαι ο Θεός να είναι πάντα μαζί τους.

Σημείωση : Την 19 Απριλίου 2019 δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Ταχυδρόμος".

Σημείωση: